

Jeg synes nok, at debatten i dag har været nyttig og gavnlig, men reelt må vi erkende, at den ikke har flyttet noget som helst. Det var måske heller ikke meningen med den, og hvis det ikke var meningen, så er alt jo sådan set, som det skal være.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg synes alligevel, at den i hvert fald hos mig har flyttet noget.

Punkt 1 er det altid sundt at lytte lidt til hinanden. Det er jo ikke de bedste vilkår den eksercits har for tiden, men jeg synes, det er sundt at lytte til hinanden.

Det andet er, at der vel også er nogle gennemgående træk i debatten i dag, som er vigtige at holde fast i. Jeg tror, fru Mimi Jakobsen mest centralt sammenfattede det, da fru Mimi Jakobsen sagde: Vi skal ikke give los på principperne, men se på udformningen.

Der var et menneske, som for nyligt spurgte mig: Hvad er egentlig hemmeligheden i velfærdssamfundet Danmark? Hvordan går det til, at I kan så meget, som så mange andre lande ikke kan, hvad angår ydelser, uddannelse og mange, mange ting?

Jeg tror, at en fundamental del af hemmeligheden er, at hvis man tager en meget enkel talsamling og ser på, hvor mange mennesker der er i Danmark, som har en erhvervs-mæssig beskæftigelse i forhold til alle andre lande, ligger vi i toppen. Det gælder for mænd. Det gælder for kvinder. Og ud af det udspringer egentlig en meget enkelt grundlæggende erkendelse: Ingen velfærd uden arbejde, og intet arbejde uden velfærd. Måske er en af hemmelighederne, at vi har så mange i arbejde, at de mange mennesker, der er i arbejde, ved, at der er et trykt samfund omkring dem, der er en uddannelsesindsats bag dem, og der er nogle muligheder foran dem, men der er også nogle kolossale udfordringer foran os.

Der er en variant, som igen fru Mimi Jakobsen var inde på. Jeg vil sige, at jeg synes, at CD's idé om en forespørgselsdebat om, hvordan samfundet kan fortsætte anstrengelserne for mindre emsighed og større enkelhed, er en fantastisk vigtig debat, og jeg vil gerne på forhånd give tilsagn om at deltage. Der er jeg ikke i tvivl om at vi kan gøre meget mere. Der er sket mere i den tid, hvor også fru Mimi Jakobsen har haft hånden på roret på det erhvervs-mæssige område.

For mig er det et af de emner – også sagt til hr. Willy Søvndal og hr. Bruno Jerup – som

egentlig hører til under det tværpolitiske. Det er tilsyneladende sådan noget kedeligt noget, hvor man ikke altid kan markere sig ud fra sit eget partistandpunkt, men det er ofte meget, meget vigtigt. Jeg mener egentlig grundlæggende, at enklere og mere funktionsduelige regler, som kan give erhvervslivet nogle bedre vækstvilkår, er et af de temaer, vi alle sammen burde kunne løfte og gå længere med.

Jeg må derfor til Venstres ordfører og også til Dansk Folkepartis ordfører, som var lidt inde på temaet, og som spurgte til, hvad der egentlig er sket på området, sige, at der faktisk er sket noget. Der er ikke sket nok, men der er sket noget. Det er svært, og det er tungt, fordi hvert kontor mener jo, at netop dette kontors regelsæt er det mest fantastiske og vigtige af alle kontorer. Og så må vi andre sørge for, at det hænger mere sammen.

Jeg tror ikke, at vi skal slå hinanden oven i hovedet med, hvem der har udsendt flest cirkulærer i forgangne perioder, men samles om, hvem der bedst kan forenkle, uden at retssikkerheden og hensynet til samfundets helhed sættes over styr.

Det andet tema, jeg godt lige ville komme ind på, er endnu en gang spørgsmålet om seniorpolitikken. Det optager mig meget, for jeg tror, det er fantastisk centralt. Hr. Bjørn Elmquist, hr. Jørn Pedersen, fru Mimi Jakobsen og andre var inde på det.

Måske er det allervigtigste at skabe holdningsændringer på de enkelte arbejdspladser. Uden at genere de mange dygtige medarbejdere tror jeg, det lige præcis er her, vi skal sætte ind og prøve at overbevise alle de andre ansatte i såvel private som offentlige virksomheder om, at det er altså også i deres interesse, at de lidt ældre medarbejdere fungerer og bliver der læn-gere.

Jeg har måske også grundlag for at svare fru Mimi Jakobsen, som indirekte spurgte: Er vi nu så gode i den offentlige sektor til selv at vise vej? Er vi gode nok til at sikre, at de over 55-årige får det sjove, kulturtilbudene, kursustilbudene, signalerne? Jeg tror ikke, svaret altid er ja. Det er vel sådan, at vi både kommunalt, amtsligt og statsligt bør vise vej, og når jeg tænker på hr. Bjørn Elmquists eksempel, er der ikke mange steder – lige nu i hvert fald – jeg kan komme i tanker om tilsvarende eksempler i centraladministrationen. Så hvorfor ikke tage den gensidige vekselvirkning og skabe nogle fora?